

ΟΝΟΜΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Ε' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 31 του Θεοετή 1907 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονομίου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 234

Μη ζητᾷς σιὰ λατινικά πῶς δὴ μιλήσεις
καλὰ γερμανικά. Ρώτα τὴ μάνα σιὸ σίτι,
τὰ παιδιὰ σιὸς δρόμους, τὸν ἀπλοῖκὸ ἄθροπο
σιὸ παζάρι. Κοίταξέ τους σιὸ σιόμα πῶς μι-
λοῦν κ' ἔτσι γράφε.

ΛΟΥΘΗΡΟΣ

Ὁ καλὸς γραφιάς λέει καινούρια πράματα
μὲ συνηθισμένες λέξεις.

SCHOPENHAUER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ. Ἡ «Ἀρρωστη Δούλη» (συνέχεια).
ΒΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. Τὸ κρῖμα τῆς μάννας.
ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. Πέντε μέρες στὴν Πόλη (τέλος).
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΜΕΛ. Ἀποκάλυψη.
ΧΥΔΑΙ ΣΤΗΣ. Ἔργα καὶ ἡμέραι—Ἀρσάκειο.
ΠΕΤΡΟΣ ΦΙΛΙΑΣ. Νησιώτικη ζωὴ—Ἀρρδῶνες.
ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΛΤΑΣ. Μαῦσος ἰλιθίτες—Τὸ Φλωρί.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Ἐλπίδα Βοντζαλιῶ, Νίκος Καρβούνης,
Ν. Ζαχαρίας.
ΠΑΡΑΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΜΟ.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Ἄπο χρόνια τώρα, ἔτσι τὸ θυμήθηκα· οὔτε γιὰ
σιτᾶρι ἔκαμε, οὔτε γιὰ καλαμπόκι εἶταν, οὔτε γιὰ
κουκιὰ, οὔτε γιὰ τίποτες· ὅ,τι κι ἂν ἔσπερνε κανέ-
νας, πήγαινε τοῦ κάκου· τίποτες δὲ ριζοβόλαγε σ'
ἐκεῖ τὸ μέρος.

Καὶ φύσηξεν ἀγέρας δυνατὸς κι ἔγινε χαλασμός
κόσμου· καὶ γκρεμίστηκαν σπίτια καὶ χάθηκαν ἄ-
θρῶποι. Κ' ἦρθεν ὑστερα βροχὴ, καὶ ξεχείλισαν οἱ
ποταμοί, καὶ πνίγηκαν οἱ καλύβες, καὶ χάθηκαν
πολλὰ ζωντανά. Καὶ σὺν ἔφραξεν ὁ Θεὸς τὴ μέρα,
βγήκεν ὁ ἥλιος, καὶ σκορπίστηκαν τὰ σύγνεφα, καὶ
τραβήχτηκαν τὰ νερά, καὶ ξαναφάνηκεν ἡ γῆς, ἔ-
τοιμη νὰ δεχτῆ τὸ ἀλέτρι τοῦ καλλιεργητῆ καὶ νὰ
σπαρῆ καὶ ν' ἀποφέρῃ μυριοπλάσια.

Καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος ὁ ἀγαθός·

«Τὸ ἴδιο καὶ στὰ ἔθνη, σὺν ἔρθῃ ἡ ὥρα καὶ
στεῖρωση ἢ κρίση τους, καὶ δὲν εἶναι γιὰ τὸ τίπο-
τες ἱκανά, ἔρχονται δύσχετοι καιροί, οἱ ἐξωτερικοὶ
κατατρεγμοί, οἱ ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ καὶ τ' ἀνατρέ-
πουν, καὶ πάνω στὰ ρεῖπια τους στήνεται κόσμος
νέος μὲ κρίση μετωμένη, μὲ θέληση, ὅλος ζωὴ καὶ
δύναμη, καὶ δρᾷ, καὶ τὰ ἔργα του εἶνε μεγάλα καὶ
ξαιουστά.

Καὶ οἱ διχλεχτοὶ ποὺ τὸν ἀκούγαν ἔπεσαν καὶ
τὸν προσκύνησαν κραζοντας, ἄλληλοῦτα, ἀλληλοῦτα
ἀλληλοῦτα, Μέγας εἶσαι Κύριε καὶ θαμαστά τὰ ἔρ-
γα σου».

Καὶ ξαιουλόθησεν ὁ Ἄγγελος·

«Ἐγὼ εἶμαι ποὺ ὑπῆρξα, ποὺ ὑπάρχω καὶ ποὺ
θὰ ὑπάρχω. Μακάριος ποὺ δίνει ἀκρόαση στὰ λόγια

μου καὶ πράττει σύμφωνα μὲ τὶς ἐρμήνιες μου».

Καὶ εἶπεν·

«Ἵπῆρξεν ἔθνος ποὺ ἀκούσε τὰ ῥήματά μου καὶ
βάδισε σύμφωνα μὲ τὶς ἐρμήνιες μου, κ' ἔγινεν ὄνο-
μαστό καὶ πλούτισε καὶ προήδεψε καὶ κατακυριεψε
τὴ γῆς. Κ' ἦρθαν ἡμέρες πονηρῆς τοῦ περηφανέφτη-
κε, κι ἔπραξε τοῦ κεφαλιοῦ του, καὶ παραστράτησε,
καὶ ξέπεσε, κ' ἦρθαν ἄλλα ἔθνη ποὺ τὸ κατάχτη-
σαν καὶ τὸ ὑποδούλωσαν, καὶ ἡ ὑποδούλωσή του εἶ-
ταν τρομερή».

Καὶ εἶπεν·

«Καὶ πάλι πέρασαν καιροί, ποὺ εἶδα τὸ σκλά-
βο νὰ πλέκῃ στὸ αἷμα του, τὴν κόρη ν' ἀτιμάζεται
ἀπὸ τὸν τύραννο μπρὸς στὰ μάτια του, τὴ γυναίκα
του νὰ σφάζεται κι ἀκούσα τὸ βογγητό του, καὶ πό-
νεσα στὴ θλίψη του, καὶ τὸν ἐλεφτέρωσα καὶ τοῦδα-
κα μιά γωνιά γῆς γιὰ νὰ κατοικήσῃ ἐλεφτερός καὶ
τούπα.

» Ἀγάπησε τὴ γῆς αὐτὴ ὡς ἀνὴρ μητέρα σου· καλ-
λιέργησέ την, λάτρεψέ την καὶ σὺ καὶ τὰ παιδιὰ
σου, κι ὅλη σου ἡ γενιά, καὶ νῆσαι βέβαιος πῶς κ'
ἐκείνη θὰ σ' ἀγαπήσῃ καὶ θὰ σ' ἀνταμείψῃ μὲ χίλια
δουδιὰ διαμαντικὰ, μὲ πλούτη ἀφθονα, ποὺ θὰ σὲ κά-
μουν εὐτυχῆ, καὶ θὰ σοῦ ξαναδώσουν τὴν ἀρχαία δό-
ξα, τὴν ἀρχαία σου τιμὴ καὶ ὑπόληψη».

«Μὰ ὁ σκλάβος πάλι, σὺν ἀπόχρητῃ τῇ λεφτεριά
του, ξέχασε τὴν προτερινή του ζῆση, τὰ προτερινὰ
του βάσανα καὶ περηφανέφτη, καὶ θέλησε νὰ γίνῃ
ψευτοφιλόσοφος, νὰ γίνῃ δικηγόρος, νὰ γίνῃ καλλι-
τέχνης, ψευτοποιητῆς, ζωγράφος, μουσικός, καὶ μὲ
μιά λέξη τεμπελῆς. Κ' ἔχτισε σχολεῖα, καὶ πλε-
ρώνει δασκάλους, καὶ περιφρόνησε τὴ γῆς τὴν ἀ-
γαθὴ, καὶ συχάθηκε τὰ πρόβιά του, καὶ πωλοπά-
τησε τὴν ποδιά του τσαγκαρῆ, κ' ἔφτυσε τὸ πρόσω-
πο τοῦ σιδερέ, κ' ἔκαψε τὸν ἀργαλειό, κι ἐλεεινα-
λόγησε τὴ γλῶσσα του.

» Κ' ἦρθαν ἡμέρες, ποὺ σὺν ἔθνος ποῦ γινε θέλει
ἐξοδα, ἔχει βασιλεῖα, ἔχει ὑπουργοὺς, ἔχει βουλή,
χρειάζεται στρατό καὶ τόσα ἄλλα, ποὺ ὅλα ἔχει ὑ-
ποχρέωση νὰ τὰ συντηρήσῃ ὁ ἴδιος, κι ἐπειδὴς ἀδύ-
νατεῖ, φεύγει καὶ πάει μακριά, πάει στὴν ξενιτειά
νὰ ζαναῦποδουλωθῆ, νὰ χάσῃ τὸν ἀθροπισμό του,
τὴν ὑπόληψή του, τὴν τιμὴ του, τὸ ὅ,τι ἔχει ὄσιο
καὶ ἱερό, κι ἀφίνει τὸ θεῖκό του δῶρο, τὴ γῆ του
τὴν ἀγαθὴ καὶ ρημάζει».

Καὶ οἱ διχλεχτοὶ μὲ μιά φωνή·

«Πῆς μας τὴ σωτηρία του, Ἄγγελέ μας, καὶ
μεῖς θὰ τὸ μακροδιαλαλήσουμε, ποιὸς ξέρει, ἴσως
καὶ μᾶς ἀκούσῃ καὶ σωθῆ».

Καὶ εἶπε·

«Ἄλλη σωτηρία γιὰ τὴν ὥρα δὲν ὑπάρχει· ἡ
μόνη ποὺ τοῦ μένει εἶναι νὰ συνηθίσῃ τὰ παιδιὰ του
πῶς ν' ἀφίσουν τ' ἀερολογήματα καὶ ν' ἀγαπήσουν

τὴ δουλιὰ, καὶ νὰ τὴ διδάξῃ πῶς καλλιεργεῖται ἡ
γῆς, πῶς βγαίνει τὸ ψωμί, πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ γίνε-
ται τὸ τυρί, τὸ βούτυρο, πῶς γίνονται τὰ σκουτιὰ,
κι ὅλα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸν ἄθροπο. Καὶ πρῶ-
τα ἀπ' ὅλα νὰ γκρεμίσῃ τὰ σημερινὰ του σχολεῖα
πέρα πέρα, γιὰ χρόνια πολλὰ· καὶ νὰ στείλῃ τοὺς
δασκάλους νὰ γίνουν ζευγουλᾶττες, νὰ γίνουν χαλ-
κιᾶδες, νὰ γίνουν ἄθροποι χρήσιμοι, ποὺ νὰ προσφέ-
ρουν στὸ ἔθνος τους, κι ὅχι παράσιτα ποὺ κοροῖ-
δεύοντάς το νὰ τοῦ ἀπουζοῦν τὸ αἷμα του».

Καὶ λαβαίνοντας τόντις προφητικὰ καὶ μεγα-
λόπρεπη ἔψη, μὲ φωνὴ ποῦτρεμ' ἡ γῆς καὶ συγκλο-
νιόντουσαν γύρω τὰ βουνά, εἶπε·

«Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη καὶ τελευταία μου συμβου-
λή. Ἄν δὲν ἀκούσῃ καὶ τώρα, ἀλλοίμονό του. Θὰ
ἔρθουν ἡμέρες μαῦρες καὶ τρομερές, ἡμέρες πόνου καὶ
στεναγμοῦ, ποὺ θὰ κυναρηθῆ, θὰ γυμνωθῆ. θὰ πο-
δοπατηθῆ, θὰ πεινάσῃ, θὰ γίνῃ τὸ σκούπιδο τῶ
λαῶν τῆς οἰκουμένης, καὶ θὰ μετνοήτῃ καὶ θὰ μ'
ἐπικαλεσθῆ καὶ θὰ κλάψῃ τότες πικρά, μὰ κανεὶς
δὲ θὰ συγκινηθῆ στὰ δαχτυλά του, κανεὶς δὲ θὰ συμ-
πονέσῃ στὴ θλίψη του».

Καὶ ταῦτα λέγοντας ἐξαφανίστηκε.

Οἱ δὲ διαλεχτοὶ ποῦχαν τὴν τιμὴ νὰ τὸν ἀ-
κούσουν, ἔπεσαν καταγῆς καὶ προσκυνώντας τον ἔ-
κραζαν·

«Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, ποὺ κα-
τοικεῖς στοὺς οὐρανοὺς καὶ προλέγεις τὰ τρομερά»..

Guergueh 28/3/907.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΜΕΛ

ΧΥΝΟΠΩΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καὶ θέλεις με καὶ μὲ ποθεῖς...

Κι' ἀνείς τὴν ὄψη χαρωπὴ ὁ πόθος νὰ σοῦ πλάσῃ,
σοῦ φέρνει μαῦρα δάκρυα καὶ μοῦ γολιές· τὸ ἔξω,
ἔρριξε μίτη θλιβερὴ στὴ φύτῃ ποὺ πεθίνει,
εἶδες θοδὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοῦ Βορέα τ' ἀγέρι,
ὅπου τὸ βῆλα ἔφυγε μὲ μαριμένα φύλλα
σοῦ στέλισε τὸ δρόμο σου· φωνὴ πικρανοῦρα
στὸ δίκτυ σου ψιθύρισε πονετικό τραγοῦδι
καὶ μοῦ σφηνεῖς γιὰτί; σὺν τί κακῷ νὰ σοῦπε
ἢ φύση ποὺ μαραινέται, ἢ φύση ποὺ γλωμιάζει;

Κ' ἡ φύση ποὺ μαραινέται κ' ἡ φύτῃ ποὺ γλωμιάζει
σοῦπε, ἐλπίδα μου γλωμι, πῶς τὴ ζωὴ μου μοιάζει
κι ἀναισιχίλα πένητη σοῦ πέρσος τὸ σῶμα.

Καὶ γὼ ποὺ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ξυνοῖγω μαῦρη ἀλήθεια,
ἐγὼ ποὺ ἐθεμελιώσα τὴ νύκτῃ μου γιὰ σένα—
ἄλλο δὲ βρῆκα νὰ σοῦ πῶ ἄπονα μυροῦδι
ποὺ κλείνει μέσα του κημὸς κι ἀπελπισία καὶ μνημᾶ·
Ἄλλοιμονο στὸν ποθο σου καὶ πῶς νὰ μὴ μαρῶμαι.

ΕΛΠΙΔΑ Α. ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΗ

